

ДѢДО ГОСПОДЪ

Споредъ народнитѣ вѣрванія, дѣдо Господъ се изобразява като бѣлобрадъ старецъ, по вѣнкашность приличенъ на обикновенъ човѣкъ. Той билъ много добъръ и благъ, постоянно се грижалъ за хората, които билъ създалъ по свой образецъ и подобие. Той билъ справедливъ, награждавалъ добритѣ и наказвалъ лошитѣ хора, къмъ които билъ строгъ, дори и безпощаденъ. Живѣялъ той на небето, но слизалъ често и на земята. Едно време повечето прекарвалъ на нея и тогава научилъ хората на всичко това което е трѣбвало за съществуването имъ. Но отъ като хората се размножили и станали лоши, той престаналъ да я лосещава. Като ходилъ по земята, той често посещавалъ хората въ видъ на странникъ, който моли за гостеприемство, възнаграждайки богато ония, които доброволно и на драго сърце го посрещали, и наказвайки ония, които не го посрещали добре. Това народно мировѣзрение обяснява прищочото на българина гостоприемство спрямо хора странни.

Господъ всичко зналъ и нищо не можло да се укрие отъ него; ето защо не трѣбвало да правимъ лоши работи. Той дава на хората всичко добро, но много пжти ги излага на тежки изпитания, за да се увѣри въ тѣхната вѣра въ него и въ дълготърпението имъ. Ето защо трѣбвало да се пренасятъ безропотно и съ търпение тия изпитания.

Веднажъ дѣдо Господъ се престорилъ на старъ човѣкъ, планинецъ. Отишелъ въ гората та насѣкалъ дърва и почналъ да дѣла наплати за кола. Дѣлалъ, дѣлалъ и ето дошелъ при него единъ попъ: „Помози Богъ, старче“. — „Далъ ти Господъ добро, отче“, отговорилъ старецътъ. По него време се билъ задалъ тъменъ облакъ на небето и дѣдо Господъ попиталъ: „Дѣдо попе, ще вали ли?“ — „Ще вали зеръ“, отговорилъ попътъ. „Ако не вали, ще станешъ магаре“, рекалъ дѣдо Господъ, и попътъ веднага станалъ магаре“. Не следъ много дошелъ и другъ попъ и съ него се случило същото. Наскоро дошелъ и единъ търговецъ, който ходялъ по гората да купува едно друго. „Помога Богъ, старче“. — „Далъ ти Богъ добро, синко!“ — казалъ дѣдо Господъ и го попиталъ: „А бе, синко, какъвто